

[Ministeren for skatter og afgifter]

meget man kan indføre toldfrit, når man har været på besøg i udlandet.

Svaret er, at det er vi bundet af. Der findes nogle bestemmelser i EF, som tilstræber, at grænseindførsel, turistørs og andre rejsendes indførsel, ikke skal belægges med nogen afgift. Det giver os en række problemer, for hvis vi fulgte disse EF-regler, ville vi simpelt hen ikke kunne opretholde de afgifter, vi har, uden fuldstændig at slå handelen i stykker. Allerede nu er der store vanskeligheder for grænsehandelen.

Derfor har vi lavet aftaler med De europæiske Fællesskaber, som gør, at vi har dispensation til at opretholde visse indskrænkninger i den generelle frihed til at indføre varer, der gælder i Europa. Den seneste aftale går ud på, at vi skal aftrappe vore begrænsninger, således at friheden bliver større. Der er en klausul, der giver os mulighed for at genforhandle disse bestemmelser, og genforhandlingen vil finde sted 1. juni i år, idet regeringen føler, at det ikke vil være rimeligt, at der sker en optrapning af de mængder, som folk toldfrit kan indføre, når de har været på besøg på den anden side af grænsen.

Det, der ligger regeringen på sinde i denne sag, er to ting. Den ene er spørgsmålet om grænsehandelen, hvor handelen med vin spiller en meget stor rolle, og den anden er naturligvis hensynet til statsfinanserne, der i den økonomiske situation, vi er i, ikke giver os mulighed for at sænke afgifterne.

Det er rigtigt, at de såkaldte uefterrettelige importører, som hr. Thoft talte om, nu får længere kredittid. Det er også rigtigt, at det skyldes hensynet til EDB-maskinerne. Det skyldes, at vi gerne vil modernisere og forenkle toldbehandlingen. Det betyder, at vi sparer kolossalt mange penge til personaleudvidelser, som vi ellers skulle have, og at vi gør det lettere for erhvervslivet. Men jeg skal da ikke bestride, at de uefterrettelige har fået lidt længere kredittid. Til gengæld kan det jo være, at de ikke betaler, selv om de har fået regningen, og der findes jo også i forslaget en ny regel om, at morarenten skærpes noget ved, at vi går tilbage i tiden.

Med hensyn til nr. L 17 gik næsten alle indlæg på spørgsmålet om moms og museerne. Når denne bestemmelse er kommet ind i forslaget, skyldes det først og fremmest tre ting.

For det første ønsker vi at skabe ligestilling mellem det, der hedder anvisningssalg, og det, der hedder auktionssalg. Forholdet er det for øjeblikket, for så vidt angår handel med brugte genstande, at den, der anviser en køber, ikke skal betale moms af købesummen, men alene moms af sit honorar. Nu kan man jo diskutere vidt og bredt: hvad ligner anvisning mest? Ligner det mest den normale detailhandel, eller ligner det mest de normale auktioner? Auktion er jo også en slags anvisningssalg, hvor sælgeren beder én om at finde en køber, ganske vist ved en anden metode end det normale anvisningssalg. En af begrundelserne er at skabe lighed mellem anvisningssalg og auktionssalg.

En anden begrundelse er, at det bringer os på linje med andre EF-lande. Det er selvfølgelig en begrundelse, som har større eller mindre vægt, men den er også til stede.

Den tredje begrundelse er, at man sikrer danske kunstværkers forbliven her i landet mod konkurrence fra fremmede opkøbere. Det er selvfølgelig rigtigt, at det først og fremmest tager sigte på museerne, men det går en lille smule videre, for situationen er den i dag, at udenlandske opkøbere på danske auktioner kan købe kunstværker billigere end danskere i almindelighed, hvad enten det er museer eller ej. Det kan da godt være, at et museum ikke har nogen interesse i at købe et bestemt kunstværk på nuværende tidspunkt, men det bliver i hvert fald i landet, hvis vi skaber konkurrencelighed, og kan måske købes næste gang.

Det er de tre synspunkter, og jeg må indrømme, at jeg tager de indvendinger, der kom frem her i salen, ganske og aldeles afslappet. Det er et politisk valg, hvor stor vægt man tillægger disse synspunkter, og det skal man diskutere i udvalget.

Jeg er ikke blind for, at hvis vi skaber lighed mellem anvisningssalg og auktionssalg på den måde, som er foreslået, så laver vi antagelig en konkurrenceforvridning mellem på den ene side auktionssalg og på den anden side dem, der i øvrigt handler med brugte genstande. Det gælder ikke så meget brugte landbrugsmaskiner, for det vil som regel være momsregistrerede parter, der deltager i et sådant auktionssalg, men det gælder frimærker, det gælder møbler, det gælder antikviteter, og det gælder bøger. Det er da klart, at man fra regeringens side ikke har noget